

1

De carrière van Eden Christiansen, haar liefdesleven en zelfs de accu van haar auto waren bevroren en kouder dan de koudegolf die de stad Minneapolis nu, eind januari, in zijn greep hield. Ijzige, modderige sneeuw lag langs de stoepranden opgehoopt en het trottoir glinsterde van het strooizout. Ademwolkjes vulden de lucht bij elk gesprek.

De kilte van de ijzige wind drong door het dunne vensterglas van de Stub and Herbs, een restaurant dat op een paar blokken afstand lag van het kantoor van haar oude stek, de krant *Minnesota Daily*.

In die tijd was Eden hier altijd gekomen om een hamburger te halen na een week lang berichten te hebben geschreven. Ze trof dan ook haar collega's die zich met de inkt nog aan hun vingers boven de laatste editie van de krant verzameld hadden en in een levendige discussie waren verwickeld over de editorials en wie hun verhaal boven de vouw hadden weten te krijgen.

Toen was het nog maar een kwestie van tijd geweest voordat zij het perfecte verhaal had gevonden en ze een naamsvermelding bij het artikel verdiende. Op dat moment had haar carrière in de lift gezeten. Haar toekomst had er veelbelovend uitgezien.

Misschien was zij zelfs veelbelovend geweest.

Maar nu zag ze er in haar witte parka, een groene, wollen muts en een paar heerlijk warme, maar vormloze, zwarte UGGs eerder

uit alsof ze op het punt stond om per hondenslee door de straten van Minneapolis te reizen.

Geen wonder dat de aandacht van haar date getrokken werd door het gekakel van de veel te koud geklede studentes die de met ijsbloemen bedekte deuren openduwden. Zij waren jong en hoopvol en liepen naar de lange, houten bar, terwijl ze driftig op het scherm van hun telefoons tikten en naar hun vrienden zwaaiden die aan een tafeltje in de buurt zaten. Boven de bar toonde een flatscreentelevisie het nieuws, terwijl een tweede stond afgesteld op een sportkanaal.

Ze had beter haar best moeten doen om iets van het etentje met Russell te maken. Wat als deze uitnodiging oprecht was en niets te maken had met de recente ijshockeytransfer van haar broer Owen van de Minnesota Wild naar het nieuwe Blue Ox in St. Paul?

‘Ik ben dol op de hamburger met blauwe kaas,’ zei Eden, terwijl ze het menu doornam. Toen ze geen reactie kreeg, keek ze op en zag dat Russell zijn aandacht had gericht op de ijshockeystatistieken van de NHL op het ene scherm.

Ze slaakte een zucht en vouwde het menu dicht.

Wie hield ze hier nu voor de gek? Dit was geen echt afspraakje. Ze keek dwars door de bedoelingen van Russell Hayes heen. Tot vorige week had de begrafenisondernemer drie keer per week met haar gesproken, alsof ze zijn persoonlijke assistente was in plaats van medewerkster bij de afdeling overlijdensberichten. Toen werd Owen Christiansen de nieuwe superster en het boegbeeld van de Blue Ox en uit het niets had Russell haar een e-mail gestuurd. Niet echt de stijlvolste manier om iemand mee uit te vragen, maar dat had hij goedge maakt met een geschenkverpakking met koffie met chocolaatjes.

En hij zag er best goed uit. Bij begrafenisondernemers dacht ze meteen aan korte, gebogen mannetjes met achterovergekamd haar en een slechtzittend pak. Maar Russell voldeed in de verste verte niet aan dat beeld.

Vanavond zag hij eruit als een man die het ook echt meende, toen hij zei: ‘Ik weet dat we elkaar in de afgelopen jaren niet echt heb-

ben leren kennen, maar zou je misschien met me uit eten willen?’ Hij droeg een vrijetijdstrui, maar met zijn bruine ogen en korte, blonde krulhaar zag hij eruit als een stoer fotomodel. Hij was niet groot – waarschijnlijk net zo lang als zij en iets slanker – maar hij had brede schouders en hij hield de deur voor haar open en bood haar zijn arm aan, alsof zij ondanks haar stevige laarzen hulp nodig had om de gladde parkeerplaats over te steken naar het restaurant.

Het ging om het idee.

Maar daar hield het dan ook mee op. Sinds ze waren gaan zitten, hadden ze welgeteld vier zinnen uitgewisseld en nu –

‘We zijn druk geweest door de sneeuwstorm van vorige week,’ zei Russell, en hij keek haar over de rand van zijn menu heen aan.

Echt? Gingen ze het nu over werk hebben?

Goed. Zij zou het spelletje meespelen. Dat zou haar aandacht tenminste afleiden van de problemen die Owen vanavond mogelijk tegen zou komen.

O, ze had zichzelf beloofd zich niet druk te maken over Owen. Hij zat achter het stuur van zijn nieuwe Dodge Charger. Geen dure auto, maar Owens eerste en het was hem naar zijn ‘3,1 miljoen dollar contract’-hoofd gestegen.

‘Volgens mijn ouders zou het een topjaar voor hen zijn geworden als de herbouw van hun vakantieoord achter de rug zou zijn geweest,’ probeerde Eden.

Russell sloot het menu en zijn blik bleef hangen op een stel sportieve studenten die binnen kwamen slenteren en plaatsnamen op de zwarte, leren stoelen aan de bar. Een van hen droeg een trui van de universiteit van Minnesota. Ijshockeyspelers. Dat maakte Eden op uit hun lange haar dat tot op de kraag van hun jas viel, hun stoppelbaard en hun loopje. In Minnesota leken de ijshockeyspelers wel wat op dennenbomen: ze waren groot en sterk en overal te vinden.

Russell richtte zijn aandacht weer op haar. ‘Herbouw?’

‘Ons vakantieoord aan Evergreen Lake is afgelopen zomer afgebrand tijdens de bosbranden.’

‘Wat vervelend voor jullie.’ Hij speelde met zijn horloge, een

gouden Rolex met een blauwe wijzerplaat. Hij leek op die van Owen, maar die van hem was een cadeautje geweest voor het on-
dertekenen van zijn contract bij de Blue Ox.

‘Het valt mee. Mijn broer Darek geeft leiding aan de herbouw. Het gaat geweldig worden: een sauna, een speeltuin, overal wifi en nieuwe huisjes, met de allernieuwste snufjes.’

‘Dat klinkt inderdaad geweldig.’ Russell leunde achterover en glimlachte naar haar. Zijn ogen deden mee. ‘Ik wist niet dat je uit het noorden van Minnesota kwam.’

Het klonk alsof hij het meende. Alsof hij niet alle informatie over de spelers op internet had uitgeplozen, op zoek naar elk stukje informatie over Owen. Eden sloeg haar handen om haar koffiebeker heen om ze op te warmen. ‘Ik heb aan de universiteit van Minnesota gestudeerd en woon hier, maar ik ga zo vaak ik kan naar huis.’

Dat was er niet zo heel vaak van gekomen de afgelopen vier jaar. Ze was druk geweest met het trainings- en wedstrijdschema van Owen in de Junior League en daarna zijn opbouwjaren bij Iowa Wild in de American Hockey League. Sinds vorig jaar stond hij ook echt op het ijs en was zij als een afgevaardigde van de familie Christiansen bij zijn wedstrijden gaan kijken.

De deur ging open en er paradeerde nog een studente naar binnen. Ze zag er knap en succesvol uit, droeg een boekentas over haar schouder en als je haar zo zag, leek het alsof ze een gouden toekomst voor zich had. Eden wierp een blik op haar en keek vervolgens weer naar Russell, in de verwachting dat hij naar de brunette zou kijken.

Daarin vergiste ze zich. Hij glimlachte naar haar. ‘Ik wilde je al mee uit vragen sinds de eerste dag dat je de telefoon opnam op de afdeling overlijdensberichten.’

Echt waar?

‘Het spijt me dat het zo lang heeft geduurd.’ Hij had mooie tanden en een warme glimlach. Geen macho, als je het haar vroeg; wat maar goed was, want ze hield van mannen die benaderbaar leken, menselijk.

Misschien was hij hier niet om te proberen haar kaartjes te ont-futselen voor een wedstrijd van de Blue Ox. Eden liet haar jas van haar schouders glijden.

‘Toen Charlotte zei dat ze iemand had aangenomen bij de af-deling overlijdensberichten, dacht ik dat het zo’n flexwerker zou zijn –’

‘Ik ben verslaggeefster.’

O, waarom had ze hem verbeterd? Ze wilde dat ze haar woorden terug kon nemen. In werkelijkheid kwam het erop neer dat Eden meer een verkoopmedewerkster was die advertentieregels verkocht dan een verslaggeefster. En na vier jaar overlijdensberichten was ze er inmiddels ook niet meer van overtuigd dat ze het ver zou schop-pen. Toen ze de baan bij de *Star Tribune* had aangenomen, had ze gedacht dat het een springplank zou zijn naar meer, zoals het lokale nieuws of misschien zelfs het schrijven van achtergrondartikelen.

Maar het was gewoon een kwestie van tijd. Het juiste verhaal. Op een dag zou er een artikel met haar naam eronder op de voor-pagina staan en dan zou ze net zo geweldig zijn als haar broers en zussen.

‘Natuurlijk. Verslaggeefster.’ Russell keek nu ongemakkelijk en ging verzitten. Zijn blik dwaalde af naar de televisie boven de bar. Het nieuws werd uitgezonden – sportnieuws. Geen ijshockeywed-strijd vanavond, anders zou ze andere plannen gehad hebben.

‘Ik heb laatst een paar artikelen geschreven.’

‘Dat weet ik nog,’ zei hij, ‘je redactrice was in Hawai.’

Ja. Daardoor had Eden haar grote kans gekregen om het on-derbuikgevoel, dat was komen opzetten bij een paar berichten die op haar bureau waren beland, na te volgen. Het ene resulteerde in een artikel van twee kolommen over een veteraan uit de Tweede Wereldoorlog en het andere ging over een bibliothecaris die een kleine mobiele bibliotheek had opgezet.

‘Geen boeiend, opzienbarend nieuws. Je artikelen horen thuis in een damesblad, niet op de voorpagina.’ Een jaar na dato staken de woorden van de redacteur van het lokale nieuws haar nog steeds.

‘Ik herinner me dat stuk dat je over meneer McFarland schreef nog,’ vervolgde Russell. ‘De familie heeft het na de begrafenis van hun vader ingelijst.’

‘Ik heb gewoon de informatie gebruikt die ze me gegeven hadden en het herschreven; niet echt verslaggeverswerk. Maar ik zal niet mijn leven lang overlijdensberichten blijven schrijven, let maar op.’

Edens telefoon trilde in haar zak. Ze viste hem net op tijd tevoorschijn om te zien hoe het nummer van Owen in de lijst gemiste oproepen verscheen. Ze zag zijn nummer daar nog twee keer staan en fronste.

‘Is alles in orde?’

Ze knikte, maar legde de telefoon op tafel. ‘Owen is vanavond op een besloten verjaardagsfeestje van een van de Blue Ox-spelers. Ik heb geen idee waarom hij mij belt.’

‘Moet je ervandoor?’

‘Natuurlijk niet, hij is een grote jongen.’

‘Wie is er jarig?’

‘Jace Jacobsen, de aanvoerder.’ Hij stond ook bekend als de branieschopper van het team en was Owens grote voorbeeld. Ze had heimelijk het gevoel dat Owens gretigheid om bij de Blue Ox te gaan spelen iets te maken had met het schaatsen met de held uit zijn kinderjaren.

Ze keek naar Russell. ‘Ik heb een uitnodiging... We kunnen wel gaan als jij dat wilt.’

Hij staaarde haar even aan, waarna er een glimlachje op zijn gezicht verscheen. ‘Nee...’

Het was niet haar bedoeling geweest om een hoorbare zucht te slaken, maar hij ontsnapte haar toch. En met de zucht verdween ook haar achterdocht dat hij wel zo zou zijn als elke andere man met wie ze het afgelopen jaar uit geweest was.

Als ze wilde, kon ze met een zak over haar hoofd rondlopen en in vossen gekleed gaan, en dan zouden er nog steeds tientallen mannen zijn die met haar uit wilden. Maar een echte relatie met een man die haar leuk vond? Eentje die naar haar zou luisteren?

Haar zou zien staan, in plaats van straal langs haar heen te lopen? Haar zou verkiezen boven ijshockey? Juist. Zodra Owen ter sprake kwam, was het duidelijk dat haar date maar één ding wilde: een plekje in de loge.

Maar misschien was Russell anders.

‘Tenzij jij wilt gaan,’ maakte hij zijn zin af.

Ze dwong zichzelf te glimlachen en schudde haar hoofd.

‘Weet je, je zou moeten proberen een baan te krijgen als sportverslaggeefster. Met jouw connecties kun je exclusieve interviews krijgen bij de Blue Ox.’

‘Ja, dat zou onze sportverslaggever ook wel willen. Maar zie je mij al de kleedkamer inlopen en de spelers interviewen, terwijl ze zich aan het omkleden zijn? Nee, bedankt.’

Hij fronste licht.

‘Sorry.’ Misschien lag het wel niet helemaal aan Owen dat ze niet verder kwam dan een eerste afspraakje. Ze startte elke relatie gewoon met haar verdedigingsmuren stevig overeind. Geen wonder dat ze de meeste avonden alleen en met lezen of schrijven in haar dagboek doorbracht.

Haar telefoon trilde weer. Ze keek kort op haar telefoon en vervolgens naar Russell.

‘Beantwoord hem maar,’ zei hij.

Eden nam op. Ze hoorde muziek en geschreeuw. ‘Hallo?’

Niets. Ze sprak luider: ‘Owen?’

Meer muziek en toen: ‘Eden, ben jij het?’

Ze kon hem nauwelijks verstaan. ‘Ja!’

‘Je spreekt met Kalen. Ik... ik zou misschien niet moeten bellen, maar ik denk dat het goed is als je hierheen komt.’

Kalen Boomer, de doelman van de Blue Ox. Net zo jong en getalenteerd als Owen, en de andere blonde ster met blauwe ogen van het team. ‘Wat? Waarom heb je Owens telefoon?’

‘Hij heeft een beetje te veel gedronken.’

Wat voor geintje haalden ze nu weer met haar uit? ‘Erg grappig, Kalen. Haha.’ Ze wilde net ophangen toen ze het hoorde.

Zingen. Een verwrongen versie van Elvis, vals en uit volle borst gezongen en... O nee. Ze zette de telefoon weer aan haar oor. 'Meen je het?'

'Hij wil niet naar ons luisteren. Misschien lukt het jou om hem naar huis te krijgen als je hiernaartoe komt.'

'Ik kom er zo aan.' Ze hing op.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Russell.

Ze schudde haar hoofd en staaarde nog steeds naar haar telefoon. Owen was er de afgelopen drie jaar in geslaagd om uit de problemen te blijven, hij kwam vroeg op de training en had het tot de nieuwe sterspeler geschopt. En nu hij net twee maanden dit veelbelovende contract had, herkende ze haar kleine broertje bijna niet meer. Het leek wel of Owens roem hem direct naar zijn naïeve hoofd was gestegen.

'Kan ik je ergens naartoe brengen?' Russell leunde met een bezorgde blik in zijn vriendelijke, bruine ogen voorover.

Ze haalde diep adem. 'Zou je me naar Sammy's Bar and Grill in St. Paul willen rijden?'

'Natuurlijk.' Hij pakte zijn leren jas.

Eden ging voorop naar de parkeerplaats. Haar wangen waren warm van woede en de wind koelde ze nauwelijks af. Wat als Owen in de problemen kwam of dronken achter het stuur kroop? Dan zou zijn naam de krant halen – of op zijn minst de politierapporten – en alles waar hij zo hard voor gewerkt had onderuitgehaald worden.

Russell hield het portier voor haar open. Ze klom in zijn auto en drukte op de knop voor de stoelverwarming toen hij instapte en de auto startte. 'Dank je.'

'Kleine moeite.'

'Het is die stomme Jace Jacobsen,' zei Eden, terwijl ze uit het raam keek. 'Hij heeft een slechte invloed op Owen. Al sinds hij zijn eigen schaatsen kon onderbinden, wilde Owen zijn als J-Hammer.'

'En waarom niet? De man is een beest op het ijs,' zei Russell, en hij draaide de snelweg op. 'En hij heeft die reputatie niet zomaar ge-

kregen. Tijdens zijn eerste seizoen heeft hij de strijd aangeboden met een legende en heeft hij hem verpletterd. En drie jaar geleden is hij met de Blue Ox begonnen. Hij is niet voor niets aanvoerder – hij intimideert het andere team en met hem op het ijs weten de spelers dat ze zich in moeten houden. Het afgelopen seizoen alleen al had hij ruim driehonderd minuten tijdstraf. Je zou blij moeten zijn dat hij Owen beschermt tegen gemene aanvallen.’

‘Ben je een fan van de Blue Ox?’

‘Ik woon in Minnesota,’ zei Russell. ‘Ik ben ook voor de Wild, de Vikings, de Timberwolves, de Gophers, de Bulldogs en de Twins.’

‘Ja,’ zei ze, ‘natuurlijk. Ik ben een beetje overgevoelig als het om Owen gaat, geloof ik.’

‘De reputatie van J-Hammer geldt niet alleen op het ijs, dat weet iedereen. Hij is met meer supermodellen uitgegaan dan gezond is voor een vent en afgelopen jaar stond hij op de lijst van de vijftieng meest begeerde vrijgezellen in *Hockey Today*.’

Als je hield van littekens en de duistere uitdrukking van een man die leefde voor geweld. Hij had tenminste al zijn tanden nog. Toch was ze niet onder de indruk van de zogenaamde aanvoerder en het laatste wat ze wilde, was dat Owen zou worden als J-Hammer Jacobsen.

Maar wat moest ze nu doen? Owen aan zijn oor meeslepen naar huis? Hij was geen kind van tien meer, hij had haar niet nodig om op hem te passen.

Of toch wel?

Ze verlieten de snelweg richting St. Paul en Russell reed alsof hij de weg wist. Sammy’s was een sportbar bij de universiteit, vlak bij het stadion waar de Blue Ox speelden en trainden. Toen Russell parkeerde, ontwaarde ze de Charger van Owen op de parkeerplaats aan de andere kant van de straat.

‘Bedankt, Russell,’ zei ze, terwijl ze uitstapte.

‘Heb je hulp nodig?’ vroeg hij, en ze vroeg zich af hoe oprecht hij was. Niet dat hij haar niet wilde helpen, maar misschien... Zie je nou wel, ze zocht overal wat achter.

Hij was een aardige vent en zij had zojuist dit hele afspraakje verknald. 'Ik haal hem gewoon op en rij hem naar huis. Het lukt wel.'

Russell ging er niet tegenin, maar knikte alleen. 'Sorry.'

'Verontschuldigd jij je? Ik heb dit veroorzaakt. Ik maak het goed met je. Misschien kan ik een paar kaartjes voor een wedstrijd regelen.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Mag ik je nog eens bellen?'

'Ja, graag.'

Ze stapte uit en de kou blies om haar benen en kroop haar jas binnen, terwijl ze haar date nakeek. Ze slikte en spijt lag als een steen op haar maag. Dit was geen goed idee, de laatste die Owen zou willen zien, was natuurlijk zijn grote zus.

Maar het gaf niet. Blijkbaar moest er vanavond iemand voor hem opkomen en daar waren grote zussen voor. Eden dook dieper in haar kraag en beende de straat over.

In Sammy's Bar and Grill was een van de grootste verzamelingen hockeyparafernalia in Minnesota te vinden. Het café was vroeger een scheepswarenhuis geweest en de statige ramen werden nu verlicht door neon bierreclames. Binnen hingen de muren vol met posters, gesigneerde foto's, delen van diverse keepersuitrustingen en ingelijste teamtruien. Op videoschermen aan het plafond en in alle hoeken en gaten werden wedstrijden uit het hele land getoond.

De eigenaar, Sam Newton, had acht seizoenen lang als verdediger bij de Minnesota Wild gespeeld, voordat hij zijn carrière door een heupblessure had moeten opgeven. Nu maakte hij alle actie mee vanachter de lange, eiken bar.

Toen Eden naar binnen stapte, werd ze overweldigd door de zweterige warmte en het lawaai. Haar maag trok samen van de geuren van te veel aftershave en gefrituurd eten, en de chaos. Iedereen duwde tegen elkaar en ze hoorde het gescandeer zelfs vanaf haar plek bij de ingang, waar ze over de menigte heen kon kijken.

'Vechten! Vechten!'

Geweldig. Ze elleboogde zich een weg door de toeschouwers en negeerde hun protesten, verontrust door wat ze hoorde: het bekende geluid van mannen die elkaar sloegen en lachten en hijgden.

Ze bereikte het gevecht, en daar was hij: Owen, de power forward van de St. Paul Blue Ox, met gescheurd T-shirt, zijn lange haar voor zijn gezicht en een bloedneus. Het volgende moment nam rechttervleugelspeler Maxwell Sharpe hem in een hoofdklem en Owen kromp ineen.

‘Geef je gewonnen!’ riep Max.

O, nee. Eden keek toe hoe Owen hem met een veel te heldere blik in zijn ogen omvergooide, losbrak en weer overeind kwam.

‘Eden!’ Kalen pakte haar arm vast. ‘We moeten hem hiervandaan zien te krijgen.’ Hij droeg een zwart Blue Ox-shirt en had een plastic bloemenslinger om zijn nek. Zijn haar was in een soort hankenam geknipt, aan de zijkanten opgeschoren en bovenop langer. Stond hem goed.

‘Wie heeft zijn sleutels?’

‘Jace heeft ze van hem afgenomen. Hij zit aan de bar. Ik haal Owens jas.’

Ze draaide zich om en zag de grote gestalte van Jace ‘J-Hammer’ Jacobsen aan de bar zitten.

Iemand, waarschijnlijk van de marketingafdeling van de Blue Ox, had het beest in hem getemd – althans, voor deze avond – door hem te kleden in een zwarte, wollen broek en een zilverkleurig overhemd, waarvan de mouwen opgerold waren, zodat de sterke, goedgevormde onderarmen duidelijk zichtbaar waren. Van dichtbij moest ze toegeven dat hij – voor anderen – een ruige, bijna gevaarlijke uitstraling had, zo een die het hoofd van elk meisje op hol kon brengen.

Misschien had *Hockey Today* er niet eens zo ver naast gezeten door hem een plaatsje te geven in hun top 25. Zijn donkere, krullende haar zag eruit alsof het door een stevige wind in model gebracht was en hij had zijn baard gekortwiekt. Zijn op maat gemaakte overhemd accentueerde alleen zijn spieren en zijn kracht, maar ze wist dat hij de finesse van een schaatsers bezat. En zijn ogen – ijsblauw van kleur – konden inderdaad recht door een meisje heen kijken en haar betoveren.

Maar Eden was immuun voor ‘mr. Ellende’, zoals ze hem noemde, en zijn ogenschijnlijk fatale glimlach. Maar zij was dan ook geen *rink bunny*, een meisje dat alleen naar hockeywedstrijden ging om een van de hockeyspelers aan de haak te slaan, of uitzinnige fan. Ze was nog niet onder de indruk van de beste hockeyers. Zij was familie en ze was hier maar met één doel.

Owen.

Eden zat vol ijskoude woede en mr. Ellende kon haar op geen enkele manier ontdooien. Ze beende op Jace af. ‘Fijn verjaardagsgevecht heb je hier. Als Owen hierdoor in de problemen komt en wordt teruggezet naar de AHL, is dat jouw schuld.’

‘Hé!’ Jace draaide zich om en keek haar verontwaardigd aan.

Maar ze was niet van plan om naar zijn slappe excuses te luisteren. ‘Jij bent de aanvoerder van het team. Wie moet er anders voor hem opkomen?’

Hij reageerde snel. ‘Doe niet zo raar. Jij bent zijn moeder of zijn trainer niet. Hij blaast gewoon wat stoom af. Geloof me, je broer kan heus wel voor zichzelf opkomen.’

‘Meen je dat? Noem je dit voor zichzelf opkomen?’ Ze gebaarde naar Owen die een gewillig meisje beet had gepakt en met haar aan het schuifelen was, voor zover je het zo kon noemen. ‘Wie heeft hem eigenlijk alcohol gegeven?’

‘Hoezo?’

‘Hij is nog niet oud genoeg om te drinken. Hij wordt pas over drie maanden eenentwintig.’

Jace trok een wenkbrauw op.

‘Ja, precies. En als dat in de krant komt...’

Maar de ogen van Jace keken langs haar heen naar de deur.

Eden volgde zijn blik. En haar woede-uitbarsting eindigde toen ze Ramsey Butler, de manager van de Blue Ox, in het oog kreeg en zag dat hij in een hoek ging zitten.

Kalen kwam met Owens jas aanlopen. ‘Als jij Butler afleidt, Eden, dan vertrekken wij met Owen via de achterdeur.’

Ze gaapte hem aan. ‘Hem afleiden? Hoe dan?’

Jace gleed van de barstoel af en torende bijna dertig centimeter boven haar uit. ‘Flirt met hem of zoiets.’

Eden gromde. ‘Prima. Zorg dat Owen in zijn auto komt, maar laat hem niet rijden.’ Ze trok haar jas uit en hing hem over de stoel. Flirten. Geweldig... Maar had ze wel een keuze? Zolang dit maar de eerste en enige keer was. Trouwens, ze zou alles doen om Owens toekomst te beschermen.

In haar zwarte broek en witte blouse zag ze eruit als een begrafenisondernemer, maar misschien zou dat Butler niet opvallen. Ze had het immers in zich? Ze had deze avond tenslotte een afspraakje gehad.

Misschien was ze toch aantrekkelijker dan ze dacht. Eden liep heupwiegend in de richting van de hoek waar de trainer zat en voelde zich opgelaten. ‘Hallo, meneer Butler. Wat fijn dat u er vanavond bent.’

Butler was halverwege de veertig en moest om zijn eigen reputatie denken – de reputatie van het soort man dat spelers halverwege het seizoen verhandelde en iedereen die een smet wierp op de nieuwe onderneming zonder aarzeling ontsloeg. Eden slaagde erin om niet achterom te kijken en ging zo staan dat ze zijn zicht op Owen blokkeerde. Ze wierp een glimlach in de strijd en liet haar hand op haar heup rusten in een poging er... flirterig uit te zien.

Hij keek op van het menu dat hij aan het bestuderen was. ‘Ik wil vooraf graag een mandje krulfriet en een biertje van de tap.’

Ze viel stil. ‘Pardon?’

‘En wat zijn jullie specialiteiten?’

Dat was het dan wel wat flirten betreft. Ze keek naar het krijtbord boven de bar. ‘Eh, patat met gefrituurde vis en braadworst met cheddar.’

‘Dan wil ik alleen de hamburger met kaas en spek.’

‘Een prima keuze. En hoe wilt u die gebakken?’ Nu keek ze achterom en ze zag hoe Kalen zijn arm om Owen heen geslagen had en hem meetroonde naar de keukendeur.

‘Rood. En ik wil er wat van Sams speciale mayonaise bij.’

‘Komt voor elkaar.’

Ze liep snel naar de bar, greep haar jas en stapte de vrieskou in.

Jace stond voor Owen, zodat hij zijn autodeur niet kon openen. Owen protesteerde zwakjes en liet vervolgens toe dat Kalen hem in de bijrijdersstoel manoeuvreerde en zijn gordel omdeed.

Eden schudde haar hoofd en hield haar hand op, waarop Jace de sleutels erin liet vallen.

Ze sloot haar hand eromheen. ‘Ik weet dat ik je zou moeten bedanken, maar eigenlijk vind ik dat je het beter had moeten doen. Wat voor aanvoerder ben je nou helemaal? Of misschien wil je dit juist wel, dat ze allemaal worden zoals jij.’

Ze negeerde Jace’ woedende blik, opende het portier en nam plaats achter het stuur. ‘Owen, waar denk je dat je –’

Voordat ze haar zin af kon maken, draaide Owen zich met een groen gezicht naar haar toe, en het volgende ogenblik belandden zijn dubbele hamburger met champignons en Zwitserse kaas, de krulfriet en de whisky-cola op haar schoot.

‘Bedankt dat je me bent komen halen, zus.’

De Blue Ox hadden hem nooit aanvoerder moeten maken toen ze hem onder contract namen. Niet met zijn reputatie en niet nu zijn carrière langzaam vastliep.

Jace zat aan het eind van de bar, in een donker hoekje vlak bij de keuken, en telde de seconden op zijn Rolex, terwijl hij wachtte tot de laatste meisjes de hoop opgaven nog een ijshockeyer te versieren en afdropen.

Alleen.

Ze zaten aan het eind van de bar, een gevaarlijk trio – een blonde, een roodharige en een brunette. Hij kende het blonde meisje, degene met het witte jasje met bontkraag, dat net ver genoeg opengeritst was om hem een glimp op te laten vangen van wat hij eigenlijk niet zou moeten zien. Haylee. Ze werkte voor de lokale

afdeling van de sportzender ESPN en leek een soort ijshockeyradar te bezitten waarmee ze bij elk privéfeestje van de Blue Ox binnen wist te komen. Zij wierp een blik in zijn richting en hij keek weg.

Nee, bedankt. De societypagina kon wel een ander roddelonderwerp vinden; zeker met de grote schare aan goed uitziende groentjes die op zoek waren naar een paar nieuwe fans.

En dat niet alleen, hij had de hoop opgegeven dat hij ooit nog een echte relatie zou hebben met een vrouw, een die om de krantenkoppen en de schijnwerpers heen kon kijken en zijn ware ik kon zien.

Geen vrouw was daarin geïnteresseerd.

Ijshockeyspelers gaven alleen maar ellende. Dat was hij gaan inzien tijdens zijn eerste jaar. En Owen Christiansen voldeed aan alle stereotypen. Toch had Owen zichzelf in de hand, ook al was het vanavond misgegaan. Hij had bijna medelijden met de knul die zijn zus op de parkeerplaats onder ogen moest komen.

Eden Christiansen. Hij had haar naam een paar keer in de kleedkamer opgevangen en gezien hoe ze na de training bij het stadion rondhing. Mooie meid, met haar roodblonde haar. Niet lang, met wat rondingen. Oké, ze was hem meer dan een paar keer opgevallen en hij had erover gedacht om een praatje met haar aan te knopen. Maar na vandaag zou hij ver uit de buurt blijven van Owens persoonlijke bodyguard en de overbeschermdende vertegenwoordiger van de Christiansen-kliek.

Hoewel ze hen vandaag waarschijnlijk allemaal gered had van een groot schandaal op de voorpagina's van de kranten.

Toch had hij die sneer toen ze vertrok niet verdiend. Hij had woedend in die groene ogen gestaard en even het gevoel gehad dat hij een stomp recht in zijn maag had gekregen. Hoe kon hij zich verdedigen tegen mensen als Eden Christiansen? Haar vooroordeel over hem stond al vast.

Aan het eind van de bar gleed Haylee van haar stoel en kwam heupwiegend en met haar handen in haar zakken op hem af.

Zijn hoofd bonkte en zijn hart klopte in zijn keel. Dit zou niet goed aflopen.

‘Pak aan. Ik zal zorgen dat ik Haylee afwimpel.’ Sam zette een mok voor hem neer; de inhoud rook naar takjes en blaadjes. ‘Het is kruidenthee, werkt goed tegen hoofdpijn, probeer maar eens.’ Hij schoof ook een paar tabletten over de toog en liep toen om de bar heen om Haylee te onderscheppen. Hij was niet zo groot en breed als Jace, maar iedereen was dol op Sam Newton. Dat had vast iets te maken met zijn negenjarige prinses, Maddy, die haar vaders glimlach geërfd had. Maar haar bevalligheid kwam helemaal van Mia.

Jace had half verwacht dat Maddy vanavond op zijn feestje zou komen, maar dat zou niet passend geweest zijn voor een klein meisje. Trouwens, nu het zo ijskoud was, hoorde ze veilig thuis in haar bed te liggen.

Jace keek uit zijn ooghoeken toe hoe zijn vriend zijn charmes in de strijd gooide en Haylee en haar vriendinnen de deur uit werkte.

Op een andere avond en een andere verjaardag had Jace zonder moeite een veel opwindendere afloop van zijn feestje weten te bedenken. Opwindender, maar niet zo zeer bevredigend.

En was dat geen goede samenvatting van zijn carrière? Van zijn hele leven? *Opwindend, maar niet bevredigend.*

Hij stopte de pijnstillers in zijn mond en spoelde ze weg met wat van de thee. Die smaakte naar boombast, maar dat had hij al verwacht.

Sam liep weer terug naar de andere kant van de bar en begon de servetten en vuile glazen op te ruimen. ‘Jij zou met een koud kompres in bed moeten liggen.’

Jace liet zijn gezicht in zijn handen rusten en wreef over zijn slapen. ‘En alle lol missen?’

‘Juist. Ik weet dat dit het laatste was wat je wilde.’ Sam nam een dienblad vol glazen en afval aan van Nellie. ‘Je mag naar huis, Nell. Fijn dat je gebleven bent.’

Nellie was begin veertig en dat tekende zich af rond haar ogen. Verder zag ze eruit als vijfentwintig en kleedde ze zich alsof ze nog in de jaren tachtig leefde: strak, zwart T-shirt, stonewashed spij-

kerbroek en een grote knot roodgeverfd haar op haar hoofd. Ze knoopte haar schort los en gaf Jace een kneepje in zijn schouder toen ze langsliep. ‘Gefeliciteerd, J.’

Bierglazen tinkelden tegen elkaar toen Sam de vaatwasser inruimde. Hij schoof de tafels die door het opstootje met Owen verschoven waren weer op hun plek en greep een vaatdoek van de toog om de tafels schoon te vegen, waarna hij de stoelen er weer omheen zette.

‘We weten allebei dat dit feestje niets met mij te maken had. Niets. Het was gewoon een pr-stunt om de kaartverkoop te stimuleren. En een subtiele manier om me eraan te herinneren dat ik voor hen niet veel meer waard ben dan mijn naam. Zolang ik mijn handschoenen uittrek en harder sla dan de tegenstander hebben ze nog wat aan me.’

‘Nou zeg, ik dacht dat dit een verjaardagsfeestje was, geen klaagfeestje,’ zei Sam, en Jace vertrok zijn gezicht. Misschien had Sam wel een punt. Veel mannen waren jaloers op het leven dat hij leidde en het had veel erger kunnen zijn: hij zou Sams problemen kunnen hebben gehad.

‘Het spijt me. Ik heb gewoon een hekel aan dit soort pr-optredens. Ik ben een ijshockeyer, dat was ik tenminste, totdat iedereen zich zorgen begon te maken over mijn hoofd.’

‘Blijkbaar is het niet zo hard als we allemaal dachten.’

Jace moest lachen. Toen het verder stil bleef, keek hij op naar Sam en zag diens ernstige gezicht. O, hij had gedacht dat de man een geintje maakte.

‘Dat is niet om te lachen, Jace. Nog één hersenschudding en je carrière is voorbij. Misschien wordt het zelfs je dood. Dat is het niet waard. Je had deze gelegenheid aan moeten grijpen om je pensioen aan te kondigen.’

Jace staaarde Sam aan. ‘Maar ik heb niets anders.’

‘Dat is niet waar.’

‘Meen je dat?’ Zijn stem klonk scherp, maar dat kwam meer door de migraine dan door woede. ‘Ik heb sinds mijn zesde ijshoc-

key gespeeld en op mijn achttiende ben ik prof geworden. Het is het enige wat ik heb, zeker nadat –'

'Jace.' Sam sprak nu zachter. 'Ik wil alleen maar zeggen dat je pas tweeëndertig bent. En je contract loopt bijna af. Je zult onder ogen moeten zien dat er een reële kans is dat de Blue Ox het niet gaan vernieuwen.'

'Bedankt, Sam.'

'Het leven is niet voorbij, vriend. Op jouw leeftijd trouwde ik en begon ik een gezin.'

En moet je kijken hoe dat heeft uitgepakt. Maar die woorden sprak Jace niet uit.

'Ik weet het, sorry. Het ligt aan die hoofdpijn.' Het was zelfs zo erg dat Jace het gevoel had dat het bloed uit zijn oren stroomde en dat hij haast door zijn knieën zakte van de pijn. Hij moest zijn bed in kruipen met dat koude kompres waar Sam het daarnet over had. 'Volgens mij werkt die kruidenthee van jou niet.'

'Wegwezen jij. Ik heb alles hier onder controle.'

'Nee. Jij moet naar huis, naar Maddy.'

'Maddy slaapt boven.'

Hij keek fronsend naar Sam.

Sam haalde zijn schouders op. 'De politie is eindelijk gekomen met het uitzettingsbevel. Ik heb het appartement boven de bar opgeruimd – het ziet er eigenlijk best wel goed uit.'

Ziet er goed uit? Jace was in vroeger tijden weleens boven blijven slapen en 'ziet er goed uit' was schromelijk overdreven. Het toilet en het bad waren roestig en uit de gootsteen kwam een rioollucht, waardoor het kleine appartement naar een zwervershol stonk. Sam sliep waarschijnlijk op de doorgezakte slaapbank in de ondermaatse woonkamer. En hij kon zich nauwelijks voorstellen hoe het hemelbed van Maddy in de petieterige, groezelige slaapkamer gestouwd stond.

'Gast, wanneer is dit gebeurd? Waar was ik toen?'

'Ik heb het je niet verteld, Jace. Je hebt me al zo veel geholpen en daar ben ik je dankbaar voor, maar dit moet ik echt in mijn eentje uitvogelen.' Hij keek over Jace' schouder. 'Waarom ben jij uit bed?'

Jace volgde de blik van Sam en zag Maddy staan, verborgen in de schaduw net buiten de gang naar de toiletten. Schuchter kwam ze tevoorschijn. Haar goudbruine haren waren slordig gevlochten en ze had een van de mouwen van haar flanellen nachthemd over haar hand getrokken, het ooit zo witte, kanten randje van de boord was nu niet meer dan een rafelig geheel. Haar andere hand hield ze achter haar rug.

‘Ik wilde oom J. een fijne verjaardag wensen,’ zei Maddy zachtjes.

Toen Sam naar adem hapte, wist Jace dat hij dacht aan alle geurtjes, bacteriën en kou die in de ruimte hingen.

Met twee grote stappen was Jace bij haar en tilde haar op, haar lijf was niet groter dan dat van een zesjarige. ‘Dank je, liefje.’ Toen hij haar op de toog zette, keek hij naar haar blote voeten en bedacht dat die wel ijsklompjes moesten zijn. Hij pakte zijn jas en drapeerde die om haar heen.

Sam liep om de bar heen. ‘Maddy –’

‘Ik heb een kaart voor je gemaakt.’ Ze haalde de verrassing achter haar rug vandaan, een stuk groen knutselpapier dat in tweeën gevouwen was. Op de voorkant had ze *Happy Birth...* geschreven.

Jace nam de kaart aan en vouwde hem open. *Day!*, stond er binnenin. Aan de andere kant had ze een ijshockeyspeler getekend: zwarte schaatsen, een grote blauwe trui, een zwarte helm, een stick en een puck. Onder de helm van de speler krulde bruin haar uit. ‘Ben ik dit?’

‘Ja.’

‘Weet je dat zeker? Die vent ziet er beter uit dan ik.’

Ze giechelde.

‘Dat is waar.’ Sam keek over zijn schouder. ‘Kom op, Maddy, je moet terug naar bed.’ Hij stak zijn armen naar haar uit en zij nestelde zich erin.

‘Ik heb buikpijn.’

‘Alweer?’ Hij veegde haar haren uit haar gezicht en gaf haar een kus op haar voorhoofd.

Jace fronste naar hem, maar Sam schudde zijn hoofd; hij wilde er kennelijk niet op ingaan.

Jace speelde het spelletje mee. ‘Bedankt voor de kaart, Maddy.’ Hij kuste het meisje op haar wang. ‘Ga jij maar weer terug naar bed, dan zorg ik ervoor dat je binnenkort een paar plaatsen krijgt vlak bij het speelveld.’

‘Echt waar?’

Sam keek boos naar Jace. ‘Misschien.’

Nou ja, wellicht had Sam wel gelijk. Een ijshockeystadion was misschien niet echt een geschikte omgeving voor een negenjarig meisje. En al helemaal niet voor een meisje dat medicijnen tegen afstotingsverschijnselen slikte.

En dat ze van dichtbij zou zien hoe hij met zijn vuisten zijn tegenstander te lijf ging, was waarschijnlijk wel het laatste wat haar kwetsbare hart kon gebruiken.

‘Ik kan er maar beter voor zorgen dat ze weer in bed komt.’ Sam gaf Jace zijn jas aan.

‘Ik zal afsluiten.’

‘Nee, ik –’

‘Sam,’ zei Jace zachtjes op hetzelfde toontje als zijn vriend vaak gebruikte.

Sam haalde diep adem en op dat moment ving Jace een glimp op van zijn zorgen, angst en spanning. ‘Bedankt.’

‘Fijne verjaardag, oom Jace.’ Maddy sloeg haar armen om haar vaders nek en legde haar hoofd op zijn schouder.

‘Dank je wel, liefje.’

Met Maddy in zijn armen liep Sam de trap op, terwijl Jace aan de slag ging. Hij zette de rest van de stoelen rechtop, en veegde en dweilde. Door de rustige klusjes nam zijn migraine wat af. Uiteindelijk deed hij de lichten uit, sloot de deur en stapte de ijskoude nacht in.

Fijne verjaardag.

Hij liep in het schijnsel van de straatlantaarns naar de donkere parkeerplaats en drukte op het knopje van zijn autosleutel om de deuren van zijn Nissan GT-R van slot te doen. Hij wachtte even tot zijn stoel verwarmd was en reed toen door de verlaten, ijzige straten in de richting van zijn loft in het Lowry Building.

Zijn auto parkeerde hij in de verwarmde ondergrondse garage en met zijn sleutel activeerde hij de lift naar de verdieping van het penthouse.

Misschien had de thee zijn werk gedaan; de pijn was afgezakt tot een kleine, strakke knoop in zijn voorhoofd. Toch liep hij, nadat hij zijn schoenen had uitgeschopt in de hal en zijn leren jas had uitgetrokken, door naar de keuken om een coldpack uit de vriezer op te diepen. Toen hij dat had gevonden, legde hij het op het granieten aanrechtblad en trok een keukenhanddoek uit een van de kastjes.

Hij wikkelde het coldpack in de handdoek, liep naar het raam dat uitzicht bood op zijn dakterras, dat nu bedekt was met een laagje sneeuw, en keek naar het punt waar de aanstaande zonsopkomst de nacht in zilver begon te veranderen. Het vroege licht verspreidde een bleek schijnsel over zijn witleren meubels en deed zijn glazen eettafel op een glanzende schaatsbaan lijken.

De kamer rook naar witte oleander, een teken dat de schoonmakers langs waren geweest. Er zouden schone lakens en handdoeken in de slaapkamer liggen, de boel was gestoft en de stapel borden in zijn gootsteen afgewassen en opgeruimd. En in zijn vriezer lag ongetwijfeld een verzameling diepvriesmaaltijden.

Eenpersoonsmaaltijden. Niet dat hij niet van koken hield, maar Graham, zijn manager, stond erop dat hij iets makkelijk te eten had wanneer hij na de training thuiskwam, zodat hij zijn hoofd bij het ijshockeyen kon houden en zich geen zorgen hoefde te maken over eten.

Maar zeg nou zelf, hij had verder toch niets om zich zorgen over te maken?

Die gedachte wikkelde haar tentakels rond zijn hart. Waarom had Sam niet gezegd dat hij zijn huis was kwijtgeraakt? En hoe zat het met de buikpijn van Maddy? Lag het aan iets wat ze had gegeten? Of...

Jace duwde het coldpack tegen zijn voorhoofd en sloot zijn ogen. Ondanks zijn vermoeidheid moest hij er niet aan denken om te gaan slapen.

‘Als Owen hierdoor in de problemen komt en wordt teruggezet naar de AHL, is dat jouw schuld.’

Hij kromp ineen en vroeg zich af hoe Eden Christiansen zich een weg had weten te banen naar zijn gedachten. Hij zag nog voor zich hoe ze daar stond, gekleed in haar witte parka, met haar lange, roodblonde haar dat onder haar muts uit kwam en haar groene ogen, die smeulden van woede. Haar woorden hadden een gevoelige snaar geraakt en even was hij boos genoeg geweest om haar van replek te dienen.

Maar wat had hij kunnen zeggen? Ze had immers gelijk, Owen was hard op weg om in de problemen te komen. En als hij hem niet tegenhield, of dat in elk geval probeerde, zou de knul uiteindelijk net zo eindigen als zijn held, Jace Jacobsen.

En die ellende wenste Jace niemand toe.

Hij draaide zich om en klom de trap op. In zijn slaapkamer sloeg hij de dekens terug. Het coldpack hield hij op zijn voorhoofd en zijn ogen.

Misschien zou hij het geluk hebben voor een poosje weg te glijden in een donkere, droomloze staat van onwetendheid, zodat hij een paar uur lang kon vergeten wat voor man hij was geworden.